

ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ω! Ω! Πολύ σπουδαία σήμερα τα τηλεγραφήματα από την Ίαπωνίαν!

που' είνε βέβαιοι ότι θα εβρουν τόν λιμένα. Μην ανησυχής λοιπόν, Αρτεμις, ο πηδαλιούχος βλέπει τόν δρόμον.

— Βλέπεις, εξηκολούθησεν ο Θεμιστοκλής με ένθουσιασμόν, όταν εξεούρη κάνεις την ιστορίαν των φάρων, τους αγαπήσας ως ζωτάνους φίλους πού μας προύπαντούν και μας βοηθούν να γλυτώσωμεν από τόν κίνδυνον.

Ο Θεμιστοκλής γνωρίζει κάλλιστα την ιστορίαν των φάρων και είμπορεί να είπη εις τήν αδελφήν του με ποίαν έργασίαν και με ποίους κινδύνους ύψώθη έναί ύψηλά τόν εύεργετικόν εκείνο πώς; διότι συχνά οι φάροι κατασκευάζονται επί βράχων κυματοδαρμένων. Έν φ' δε τόν πλοτον εξακολουθεί τόν δρόμον του ασφαλώς ως να ήτο ήμερα, ή Αρτεμις ήσυχος τώρα μανθάνει ν' αγαπήσας τούς φάρους. Μανθάνει δέ και άλλο τι ακόμη.

Μανθάνει να σέβεται τούς σοφούς οι οποίοι νύκτα και ήμέραν κατατρίβουσι τήν ζωήν των εις επίνοιήσιν έφευρέσεων, αι οποίαι έξασφαλίζουν τήν εύζωίαν και τήν ασφάλειαν όλων, και τας οποίας οι περισσότεροι έπωφελούνται, χωρίς καν να έρωτήσουν οι άχαριστοι, ποιοί είνε οι έφευρέται των.

Μανθάνει να έκτιμά τούς ναύτας, τούς ταπεινούς εργάτας τής θαλάσσης, οι οποίοι συνεισφέρουν τας δυνάμεις των και τόν κόπον των εις τόν κοινόν τής πρόδου έργον, και των οποίων ή προσπάθεια

έσον μικρά και αν είνε, είνε πλήρης δυσκολιών και κινδύνων.

Μανθάνει τέλος να συμπονή με εύγνώμονα καρδιαν όλους τούς αγνώστους των οποίων δέχεται τας υπηρεσίας, χωρίς να το γνωρίζη! . . . Και τούς οφθαλμούς προσηλωμένους έχουσα επί του φάρου συλλογίζεται τόν πτωχόν φύλακα, του οποίου ούδέποτε θα μάθη τόν ονομα και ο οποίος, εκεί κάτω, άγρυπνεί επί αυτής, γενναίος και υπομονητικός, έν μέσῳ τής σκοτίας και τής βοής των κυμάτων! . . .

Ο Θεμιστοκλής έχει δίκαιον ν' αγαπήσας τόν φάρον ως φίλον, διότι τόν φάρος του έχλειει πολλά πράγματα εις εκείνους τούς οποίους ένθαρρύνει, των οποίων προστατεύει τήν ζωήν, διδάσκει τήν άμοιβαίαν εμπιστοσύνην και τήν άλληλοδοθήθειαν, τήν έργασίαν και τήν επίμονήν, τόν πνεύμα του καθήκοντος και τής θυσίας.

Κοράσια τής ηλικίας τήν οποίαν έχει ή Αρτεμις δεν είμπορουν τίποτε ακόμη να πράξουν διά τούς άλλους, αλλά θα έλθῃ ή ώρα των να έπιτελέσουν και αυτά τόν καθήκόν των και πρέπει να παρασκευάζωνται προς τούτο.

Ο καιμένος ο φάρος παλαίει άκαταπάστως, νύκτα και ήμέραν, πληττόμενος υπό τής θαλάσσης, σειόμενος υπό τής καταγίδος; αλλά κάθε νύκτα άνάπτει τόν φάρος του και φέγγει μέχρι πρωίας. Είνε τόν καθήκόν του, και είμεθα βέβαιοι ότι θα τό έκτελέσῃ. Σοφία Δημοϋ

ΧΉΝΕΣ

Είς χωρικός κρατῶν μακράν ράβδον έφερε χήνας από τόν χωρίον του να τας πωλήσῃ εις τήν αγοράν. Έπειδή έβιάζετο να φθάσῃ γρήγορα, εξακομεταχειρίζετο τας χήνας αι οποίαι έβάδιζον άργά. Αι χήνες λοιπόν όταν άπήνησαν ένα διαβάτην εις τόν δρόμον ήρχισαν να παρπονῶνται διά τόν κύριόν των.

— Είμεθα τὰ πλέον δυστυχισμένα πλάσματα του κόσμου! ιδέ τον πῶς μας σκουντᾷ· σαν να είμεθα πρόστιυες χήνες. Ο άμαθής δεν ξεύρει πως πρέπει νό μας σέβεται, διότι καταγόμεθα από τās έξακουσμένας εκείνας χήνας που έσωσαν μίαν φοράν τήν Ρώμην και τας τιμᾷ ὅλος ὁ κόσμος.

— Καλά, αλλά σεῖς γιατί γυρεύετε να σας τιμοῦν; έρωτᾷ ὁ διαβάτης.

— Οι πρόγονοί μας . . .

— Ναί, καλά, τὸ εδίαθασα, αλλά σεῖς τί μεγάλο κατόρθωμα έκάματε και θέλετε να σας τιμοῦν;

— Οι πρόγονοί μας έσωσαν τήν Ρώμην; θέλεις κι' άλλο;

— Καί σεῖς;

— Ημεῖς τίποτε.

— Αἱ, λοιπόν γι' αυτό θέλετε να σας τιμοῦν; αφήστε ἡσυχους τούς προγόνους σας· εκείνους τους τιμοῦν δι' ὅτι έκαμαν· σεῖς όμως δεν είθε δια τίποτε άξια παρά μόνον δια ψητά.

Ο μύθος ούτος δεν χρειάζεται επιμόθιον· πόσας τοιαύτας χήνας άπαντῶμεν καθ' ήμέραν εις τόν δρόμον!

[Έκ των μύθων τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΩΩΝ

Έχομεν πάντοτε ανάγκην ὄψων, αλλά οι ὄρνιθες δεν γεννοῦν πάντοτε. Οι άνθρωποι λοιπόν έσκέφθησαν:

— Καλή δουλειά θα ήτο αν είμπορούσαμεν να οικονομούμεν τὰ αυγα τήν εποχήν που είνε πολλά και τα έφυλάττομεν διά τόν χειμῶνα, ὅτε δεν έχομεν αρκετά. Αλλά τὰ αυγα όταν χαλοῦν δεν άξίζουιν τίποτε, πρέπει λοιπόν να εύρωμεν τρόπον να τα διατηρῶμεν νωπά.

Αλλά διατί τὰ ὄψα χαλοῦν;

Τὸ κέλυφος τοῦ ὄψου έχει πολλὰς μικράς τρύπας, τὰς οποίας ὁ ὀφθαλμός δεν είμπορεῖ να διακρίνη, ὀνομαζόμενας πόροι. Ο αήρ εισερχόμενος διά των πόρων χαλά τόν ὄψον. Διά να προφυλάξωμεν λοιπόν τὰ ὄψα πρέπει να έμποδίσωμεν τόν αέρα να έμβῃ εις τὰ ὄψα.

Αν τα εθέτομεν έντὸς κιβωτίου γεμάτου από πίτουρα ή από στάκτην φιλοκοκκινισμένην, να τεπροφυλάττοντο, άλλ' ὄχι αρκετά· ὅσον λεπτή και αν είνε ή κόνις τής στάκτης ὁ αήρ εισερχεται διά μέσον των μικρῶν κόκκων τής.

ΚΑΙΕΙ!

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η Φιφή προγευματίζει! Έπάνω εις τόν τραπέζι, μέσα εις ένα πιάτο είνε τὸ ψωμάκι τοῦ βουτήματος, και παρέχει τὸ φλυτζάνι με τὸ τσάι. Τὸ πιάτο που κρατεῖ ή Φιφή με τὰ δύο χέρια τής, έν φ' οι δύο άγκωνές τής άκουμποῦν ες τόν τραπέζι, έχει γάλα και λίγο τσάι.

Βλέπετε τόν άχνόν που ὑψώνεται από τόν πιάτο και από τὸ φλυτζάνι; Και τὸ τσάι και τὸ γάλα είνε πολύ ζεστά. Η καιμένη ή Φιφή έχει μεγάλη ὄρεξι να πιή, αλλά καιεί και με τὰ εύμορφα κερασένια χείλη τής φουσα εις τὸ πιάτο τής, και περιμένει ήσυχά να κρωῶσῃ, και δεν βιάζεται.

Τί θα εγίνετο αν δεν είχε ὑπομονή, ή ήθελε να πιή, ὅπως ὅπως; Θα έκαιε τὰ χείλη τής, τή γλώσσά τής και οὔτε θα έννοιθε καμίαν εύχαρίστησιν από τὸ αγαπημένον τής ποτόν.

Και ὅμως πόσα παιδιὰ δεν έχουιν αυτήν τήν ὑπομονήν, δεν έχουιν αυτήν τήν έξουσίαν εις τόν έαυτόν των! Όταν έχουιν γλυκίσματα κοντά των δεν είμπορουν να κρατηθῶν, να φάγουν ὅσον πρέπει· όταν πρόκειται να διασκεδάσουν, δεν προσμένουιν να έλθῃ ή ώρα που πρέπει, και δεν διασκεδάζουιν ὅσον πρέπει· δεν είμπορουν να κρατηθῶν.

Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εγὼ δεν τ' αγαπῶ· και τόν έαυτόν των βλάπτουιν και τούς άλλους λυποῦιν.

Παιδιὰ ὅμως, ὡσαν τήν Φιφήν, που είμπορουν και

κάμνουιν ὅ,τι πρέπει και όταν πρέπη, τέτοια γνωστικά και φιλότιμα παιδιὰ τα αγαπῶ και τα έκτιμῶ.

Φύσα, καλή μου Φιφή, τὸ γαλατάκι σου με τὸ τσάι· σε λίγο δεν θα καιή πλέον και θα το πihς με εύχαρίστησι. Έχεις νοῦ που σου λέγει τί να κάμης και πότε να το κάμης. Φύσα λοιπόν τὸ γαλατάκι σου με τὸ τσάι που σκορπίζει τόσον ὠραϊον άχνόν.

Αν είμπορούσαμεν να στομπώσωμεν τὰς μικράς τρύπας τοῦ κελύφους! Και πράγματι, είμπορούμεν. Διαλύομεν έν χιλιογράμμον ασθένου εις δέκα δωδεκα λίτρας νερού· εις τὸ νερόν τούτο, τὸ ὁποῖον γίνεται λευκόν και γαλακτώδες, θέτομεν τὰ ὄψα και τα αφήνομεν έντὸς αὐτοῦ μερικὰς ήμέρας. Τὰ ὄψα πρέπει να είνε νωπότατα, έννοιεται· αν θέλωμεν να τα

διατηρήσωμεν νωπά μήνας ὀλοκλήρους, πρέπει να είνε νωπά από τήν ήμέραν κατά τήν ὁποιάν επηρεούμεν να τα διατηρήσωμεν. Τὸ κέλυφος σκεπάζεται με έλαφρόν στρώμα ασθένου και τοιουτοτρόπως οι πόροι κλείονται. Τὰ ὄψα αὐτά, φ' οὔ στεγνώσουιν εις τόν αέρα, τοποθετοῦμεν εις κιβώτιον γεμάτον από στάκτην, τώρα δέ ὁ αήρ, ὅσον και

αν θέλη, δεν θα κατορθώσῃ να έμβῃ εις τὰ ὄψα.

Τὸν χειμῶνα, όταν εις τόν ὀρνιθῶνα ή ὄρνις θα έχῃ σηκωμένα τὰ πτερά τής από τὸ ψύχος και δεν θα γεννᾷ, ή καλή οἰκοκυρά θα πηγαίνη εις τὸ κιβώτιον, ὅπου θα περιμένουιν τὰ ὄψα ἀβλαβῆ και νωπά, έντὸς τής κλίνης των, τής κατεσκευασμένης από λεπτήν στάκτην.

